

Sadə peşə adamlarına fikir vermisinizsə, onlar daha təbii olurlar. Və bu təbiiyyə sadəliklə bərabər, saflıq, təmizlik özünü qabarıq büruzə verir. Sadələr həm də dünyaya ayıq gözlə baxır, "dünya gör-götür dünyasıdır" kəlamından əsl nəticəni çıxara bilirlər. Onlar zamanın nəbzini tutub, həyatın gündəlik gedişatını doğru qavrayırlar. Onlar həm sadə, həm də əsl həyat tərzini keçirirlər. Sadələr eyni zamanda kompleksiz olurlar, onlarla hər şey barəsində ürəkdan, səmimi söhbət etmək adamda yaşamağın nə qədər gözəl və qiymətli olduğunu, insanın həyatda tutduğu yolun əslində

bəb oldu. Mən tez evləndim, elə əsgərlikdən gələn kimi ailə həyatı qurdum. Sənətim isə yox idi. Hamı əvvəl sənət qazanıb, sonra evlənir. Mən isə bunun tərsini etdim. İlk qazancım evlənmək oldu. Sonra kəsiblik məni (bizi) üstələməsin deyər həvəsim olduğu pineçisi sənətini seçdim. Nəşə bu sənətdə özümə bir yaxınlıq, doğmalığı hiss edirdim. Odur ki, usta yanında pineçiliyi öyrənib, müstəqil işləməyə başladım. Bu sənətlə ev tikdirdim, övladlarımı böyütdüm. Bir də axı, nə qədər ki, yaşam, insan var pineçiliyə də ehtiyac olacaqdır. Bu qədim sənət olsa da qocalmır, elə həmişə ca-

Bir də müəllif öz yazılarına kənardan baxmağı, onları dəfələrlə süzgəcdən keçirməyi bacarmalıdır. Mənim təbiətim belədir. Deyirəm az olsun, yaxşı olsun. İmza tanınсын deyər çox yazmaq və çap olunmaq mənim xasiyyətimə yad-
dır.

- Şeirliyində ana xətti Vətən sevgisi və məhəbbət təşkil edir. Sevgidən, məhəbbətdən yazmaq səni təkrarçılığa aparıb çıxarmırmı?

- Mən Vətənə, torpağa olan məhəbbəti heç vaxt bayraq edib, yüksək pafosla başqalarına göstərmək fikrində deyiləm. Ancaq Azərbaycan oğlunun 44 günlük Vətən müharib-

Çəkic və qələm

necə olmalı olduğundan bizə xəbər verir. Müsahibim sadə peşə adamı, Oqtay Pineçisi laqəbi ilə şeirlər yazan pineçisi Oqtay idi. Onun haqqında az-çox məlumatım var idi. Şeir yazdığını da bilirdim. Odur ki, elə qapıdan içəri girən kimi çox da fikirləşmədən düşdüm üstünə:

- Oqtay, pineçilik hara, şeir hara? Qəfil sualdan xeyli duruxdu. Sonra Oqtay belə cavab verdi:

- Doğrusu, heç özüm də bu barədə fikirləşməmişəm. Ancaq mənə elə gəlir ki, şeir yazmaq mənə irsən keçib. Ata babam Aliş da şeir yazardı. Yaşlı nəsil onu yaxşı tanıyır. Öz aramızdır, babam pis yazmırdı. Yəqin mənə poeziyaya həvəs babamdan irsən keçib. Nə bilim?! Bir də müəllim, axı şeir yazanın heç də həmişə dəqiq bir sənəti olmur. Özünüz yaxşı bilirsiniz, biz şeir yazanlara şair adı versək də, qəti şairlik sənəti yoxdur. Və şeir yazmağı mənə heç bir universitet, peşə məktəbi öyrədə bilməz. Bu istedad gərək adama Yarıdan tərəfindən verilsin. Və sən də istedadınla əsl poeziya nümunələri yaradıb ətrafı, təbiəti, dünyanı şeirinin dili ilə nəzmə çəkəsən.

- İlk yazdığın şeir yadırdamı? Nə vaxt, nədən yazmışdın?

- Hardasa 15 yaşım olardı. Bahar gəlmişdi. Hər tərəf al-əlvan don geymişdi. Ağacların, gül-çiçəklərin libası, qoxusu ətrafda xoş ovqat yaradır, yaşamağa çağırırdı. Seyr etdiyim bu mənşərə, bahar tablosu məni qələmə müraciət etməyə vadar etdi. Oturdum. Bir göz qırpmında bahar düşüncələrimi süzgəcdən keçirib, qələmə aldım. İndi də tanıyanlar söyləyirlər ki, bu şeir ilk qələm məhsulu kimi pis alınmamışdı. Yadırdadır, mən təkçə baharın gelişini ritorik, pafoslu dillə şeirə çevirmemişdim. Yazdığım mənası o idi ki, bahar heç də gəldi-gedər deyil. Baharın özü və yaratdıqları həyatımızın, dünyamızın bir ayrılmaz parçasıdır.

Bahar ömrünü başa vurub getse də, sözsüz, ona ürayimizdə, qəlbimizdə yer ayıraçağıq. Ömrün baharını unutmayacağıq...

- Bəs pineçisi peşəsini necə oldu ki, seçdin?

- Buna həyatda etdiyim kiçik bir "səhv" (gülümseyr) sə-

vandır. Bizimlə yanaşı addım-
layır.

- Bəs şeir yazmaq pineçiliyə mane olmur ki?

- Yox, siz nə deyirsiniz? Onlarla növbə ilə məşğul olaram. Günortaya qədər pineçilik edir, axşamüstü şeir yazıram (Yenə gülümseyr). Əlbəttə, zarafat edirəm. Mən peşəmi işlədir, davam etdirirəm. Bu illərdən bəri yaşadığım həyat tərzidir.

Qaldı şeir yazmağa, bəzi "şairlər" kimi mən qələmi zorlamaq istəmirəm. Yox, bu gün mütləq şeir yazacağam deyər düşünürəm. Bu cür yaşama mən pineçisi Oqtayın anlamına görə səhvdir.

Belə "şeir" sifarişlə yazılan şeydir. Bu cür yazılanlar ancaq öteri hiss və duyğulardan bəhs edə bilər. Yəni şeiri zamanında, özü gələndə yazmaq lazımdır.

Şeirdə əsas odur ki, poetik dillə deyilən fikir, məna olsun. Yoxsa qafiyə naminə misraları düz, yaz kağıza. Belə şeiri heç bir oxucu bəyənmez. Və bu cür şeir oxucuya heç nə demir, vermir. Mən şəxsən 5 şeirdən olsa-olsa 3-nü üzə çıxarıram. Çünki hər şeiri çapa vermək olmaz. Şeirinin səviyyəsi olmalıdır.

- Oqtay, mənə elə gəlir ki, yaradıcılığınə hardasa biganə yanaşırsan. Az çap olursan. Niyə?

- Düzünü desəm, bu sualı hərdən özüm də verirəm. Ancaq özümle, düşüncələrimlə bacara bilmirəm. Hər dəfə özümə söz verirəm ki, məhsuldar olacağam. Yazdıqlarımın qayğısına qalıb, onları ərsəyə çatdıracağam. Amma bu biganəliklə bacara bilmirəm. Mən bu biganəliyə başqa ad verirdim. Yəni cavabdehlik. Mən redaksiyaların qapısını tez-tez döyən müəlliflərdən deyiləm.

bəsində göstərdiyi rəşadət, qazandığı qələbəni necə qələmə almayasan? Bu əsl Ana Vətənə bəslənən məhəbbətini əlçatmaz zirvəsi, təkrarolunmaz nümunəsi idi. Qaldı o biri sevgiyə. Məndən sevgi şairi olmaz. Məhəbbət haqqında Füzuli elə deməyib ki, bu mövzuya qayıtmaq

bir də lazım ola. Mən ana, vətən, torpağa olan bir oğlunun ilahi sevgisindən yazıram. Bax bu ilahi sevgisi əsl sevgidir. Təmiz və təmənnaşsız. Əlçatmaz və müqəddəs. Bundan yazmaq hər bir qələm sahibinin insani borcudur.

- Öz aramızdır, çox vaxt qayğılı görünürsən. Elə indinin özündə də.

- Səhv etmərsən, böyük rus yazıçısı Lev Tolstoyun belə bir fikri var ki, deyir darıxanda fikirləş, gör harda səhv etmişən. Mən də o dahi insanın dediyi kimi, darıxmaq istəmirəm.

Qayğı varsa, demək həyat da var və həyat davam edir. Deməli yaşamağa dəyər. Qayğı da fikrin, yəqin düşünməyin məhsuludur. Kaş həmişə insanın qayğısı ola, insan darıxmaya. Adamin boş vaxtı olmaya. Daim hərəkətdə olasan. Bir işi görmək üçün vaxt çatmaya. Bax mənə, belə olanda insan həyatda öz yerini tapır, kimə və nə üçün lazım olduğunu yaxından anlayır. Demək hələ yaşamağa dəyər.

- Gələcək arzuların, daha nələr etmək istərdin?

- Hələ qocalmamışam ki?! (Gülümseyr) Pineçilik edib, şeirlər yazacağam. Daha dəqiq desək, çəkic və qələmdən bərk yapışacağam. Məni yaşadan onlardır. Övladlarıma yəne dayaq olacağam. Məsləhətə, xeyirli nəsihətə hər yaşda adamin ehtiyacı var. Bir də, indiyədək yazdıqlarımı yığıb kitab şəklində çap etdirmək fikrindəyəm. Sağlıq olsun.

... Əlbəttə, tək sağlıq olsun Oqtay. Sən iki qədim sənətin daşıyıcısısan. Sənə uğurlar arzulanır, yeni kitabının çapını gözləyirik. Çəkicini bərk vur, qələmin iti, kəsərli olsun. Biz də baxıb sevinək.

Adil MİSİRLİ